

agga ei jõudnud süggise maksta, ja et kül
Moisarwannemad kannatasid, siiski läks
wolg ikka juremaks. Ta olli kül nüüd wan
nemaks sanud, agga ta ei läinud targemaks.
Wobnust peast olli mees ikka weel uhke ja
surelinne, ja hakkas heamelega riido teis
tega, mis läbbi siis mondaford teistest hirmo
sa te peksa sai. Hullust melest kippus ta il
masjata iggaühhe peäle, ka ütsford Sak
fegi peäle, kes kõrtso õmaiale tullid. Need
lääsid moisa kaebama ja Tomas sai moisas
rängaste nuhheldud. Jonnisse himmo läb
bi hakkas ta ka wõdra asja külge putuma,
ja teised wargad melitasid tedda, wargust
wastowõtma. Agga wargus touis, ja
Tomas sai jälle moisas raskesti hirmo. Maes
sel olli kül halle meel, agga ei naene sa and
tedda ennam õiae tele, egga mõistnud m ia
ja perre toimetada. Keigen olli pudoja perre
läks hufka. Seäl ligaidal peti ka Lanta;
egaa seält Tomas ärrajäänud. Hea hobbo
sega läks seina, müüs hobbose kolmeüm
ne

ne hõbbe rubla eest ärra, ja piddi teisel pä
wal teise jälle ostma. Agga tübbi tagga!
Tomas tõmbas kõrtsus, kus ilm kous olli,
kest õni peäle, wimaks wässinud, uinus ta
maggama, ja teine kawwal pettis tulli, ja
warrastas kaela kottist, rahha kuro ärra.
Tomas näggi teisel hommikul, et ta rahhast
ja hobbosest ilma, üsna sant olli. Kül kae
bas nüüd takka ja kulas järrele, agga —
mis widud, olli widud —! ja kes jou
dis hulga rahwa seas warga ärratunda? —
Jalla läks ta koi; naene nuttis; ja moisa
wannemad ollid kurtjad ta peäle. Misga
piddi ta nüüd maia piddama? Moisa polest
woeti paar hārgi ja laks muulikasid wõlla eest
ärra, ja Tomas, kellel agga üks wanna
hobbone weel olli, sai perrest lahti ja pandi
teiste sullaseks. Maene läks teise perre sau
na, omma kolme lapsega ellama, ja piddi
lätte natul, waesel wiisil, ennast ja ommad
lapsed toitma. Keik olli nahka pandud.
Tomas piddi nüüd Moisas teul kaima ja